

Dinsdag 3 april 1917 – ochtendeditie

Uit Havre.

Havre, 3 april. De Broqueville, minister van oorlog, heeft aan de militaire overheidspersonen een omzendnota gestuurd, waarin hij de verdeling van de voor de troepen bestemde levensmiddelen in hun zorg aanbeveelt. Men bevordert, zegt hij, naar voor de hand ligt, de gemeenschappelijke zege door die artikelen niet te verkwisten op het ogenblik, dat ze zo schaars worden en het vervoer zo moeilijk. Hij besluit met te verwijzen naar Frankrijk en Engeland, die strenge maatregelen treffen om het vermorsen daarvan tegen te gaan. Kiesheidshalve hebben ze ons, Belgen, niet gebonden aan de bepalingen waaraan de mensen in hun eigen landen onderworpen zijn. Laten wij hun vertrouwen in ons weten te bestendigen.

De vereniging voor de binnenscheepvaart in Duitsland heeft de rijksregering verzocht bij het sluiten van de vrede er voor te zorgen, dat de mogelijkheid van het graven van een kanaal van de Rijn naar Antwerpen wordt gewaarborgd.

Het wekelijks overzicht van de krijgsverrichtingen op het Belgische front luidt:

Gedurende de week van 26 maart tot 1 april hebben Belgische afdelingen tweemaal een aanval gedaan op de Duitse loopgraven in de omgeving van Steenstrate. Beide lukten volledig. Na tot in de vijandelijke loopgraven doorgedrongen te zijn, waar ze de vijand ernstige verliezen toebrachten, keerden de Belgische troepen in hun linies terug, telkens talrijke gevangenen meebrengend. Op het gehele Belgische front is de wederzijdse artillerie druk in de weer geweest. Verscheidene malen namen de Belgische batterijen vijandelijke troepenverzamelingen voor het front onder vuur. Tevens

beschoten zij met succes de vijandelijke verdedigingswerken. Bom- en granaatgevechten vonden plaats bij Bikschote en in de vakken van Steenstrate, Het Sas en het Veerhuis. Het slechte weer belette de actie van de vliegers; nochtans is van elke opklaring gebruik gemaakt om jacht- en verkenningstochten te maken.

Dinsdag 3 april 1917 – avondeditie

De Belgische hulpschepen.

Londen, 3 april. In antwoord op het officiële telegram uit Berlijn betreffende de kwestie van vrijgeleiden voor de Belgische hulpschepen, die nu in Engelse havens liggen, ontkent de Engelse regering vierkant, dat zij ooit een mededeling heeft ontvangen, waarin de weg werd voorgeschreven, die deze schepen zouden volgen van het Verenigd Koninkrijk naar Rotterdam. Aan de andere kant weigert de Duitse regering, na herhaaldelijk medegedeeld te hebben, dat zij vrijgeleiden aan deze schepen zou geven zodra zij omtrent hun ligplaats en lading was ingelicht, thans die vrijgeleiden aan de vier hulpschepen, die nog in havens van het Verenigd Koninkrijk liggen, tot 1 mei, niettegenstaande de Engelse regering reeds op 13 maart alle bijzonderheden omtrent deze schepen aan de Spaanse gezant heeft medegedeeld. Dit is het duidelijk bewijs, dat de Duitsers er slechts op uit zijn de scheepvaart voor een onbepaalde periode stop te zetten. Natuurlijk laten zij in de door hen gepubliceerde mededeling na te bekennen, dat de door hen voorgeschreven tijd een maand na dato is, d.w.z. drie maanden nadat de schepen gereed waren om uit te zeilen.

De deportaties in België.

Londen, 3 april. De Morning Post verneemt uit Rome, dat organen, die met het Vaticaan in verbinding staan, een brief bevatten van kardinaal Gasparri aan de Belgische gezant bij de Heilige Stoel, waarin hem wordt medegedeeld, dat Hertling, de Beierse minister-president, aan de nuntius te München verteld had, dat de Duitse regering, ingevolge de bemoeiingen van de Paus, de deportaties van Belgische arbeiders geschorst had en dat zij, die ten onrechte gedeporteerd zijn, naar België teruggezonden worden. Deze verklaring wordt hier met enig scepticisme begroet. Men meent, dat de ware oorzaak van de verandering in de Duitse politiek is, dat de gedeporteerde Belgen niet in staat bleken tot werken tengevolge van wat zij ondervonden hadden, terwijl bovendien de Duitse arbeiders van hen de verschrikkelijke toestand vernamen, die er onder Duits bestuur in België bestaat.

Nederlanders in België.

Het is nu juist twee volle maanden geleden, dat de "Koninklijke Nederlandse commissie tot regeling der voorziening van noodzakelijke levensmiddelen in België, afdeling Brabant" van de deelnemers in Brussel het bedrag in ontvangst nam tot het invoeren van de noodzakelijkste levensmiddelen, waarvan, volgens opgave van die commissie, de uitvoer door de Nederlandse regering was toegestaan.

Die eerste bestelling, strekkende voor een maand, zou bestaan uit: boter, kaas, vet en bonen, artikelen, die hier of niet meer te koop zijn, of tegen zulke enorme prijzen, dat zulks voor de meesten vrijwel daarmee gelijk staat.

Vol verlangen, en min of meer hongerig, zien wij Nederlanders de goede gaven (tegen betaling) nog steeds tegemoet, vooral daar wij

tot heden aangewezen zijn op de levensmiddelen, door Amerika voor de lijdende Belgische bevolking toegezonden.

Zal onze regering nu nog langer aanzien, dat wij Nederlanders van de weldadigheid van een vreemd rijk afhankelijk blijven?

In waarheid schaam ik mij telkens als ik, door de nood gedwongen, daarvan moet profiteren, en stel ik namens mijn landgenoten de vraag of dat schaamtegevoel ook onze regering niet moest treffen? Nederland heeft anders getoond de weldadigheid ver, ja zelfs heel ver, uit te strekken. Dat het nu ook eens mag denken aan eigen landgenoten in den vreemde, is het doel van dit schrijven.

K. Scott,
Gepensioneerd kapitein Nederlands Oost-Indisch leger

Brussel, 20 maart 1917